

A jövő?

Lassan botorkáltam ki egy éppen felrobbantott busz mögül, vállamból és lábamból ömlött a vér, pár bordám is eltört, így még a légzés is nehezen ment. Nem tudom mennyi időt töltöttem a roncsok alatt. Egy biztos, hogy nem maradt senki életben. Egy-egy még élénkpiros tetem, vagy csak egy darabja, feküdt az útszélen. Vékony hóréteg takart mindent, és még mindig hullott a hó, mintha az ég is el akarná felejteni a történeteket: „minden olyan gyors volt”- cikáztak a gondolataim- „A gazdaságunk szárnyalt, és mindenki élte a mindennapi életét. Addig, amíg meg nem jött a menekült áradat. Először minden olyan csendes volt az első terrorcselekményig. Innentől kezdve csak az öldöklés a korrupció és a népek leigázása maradt.” Ahogy lassan botladoztam a főúton, lépések zaja ütötte meg a fülem. Az első sikátornál a kukák mögé rejtőztem. A bűz és rothadás szagától émelyegni kezdtem. Hirtelen megpillantottam őket. Egy idős arab férfi, egy katona, és egy fiatal talán 5 éves kisgyerek sétált át a kihalt úton. „Vagy kivégezni viszik, vagy...”- Megpillantottam a gyermek kezében egy kis pisztolyt, ruháján pedig a rászáradt vérfoltokat. Hirtelen elszorult a szívem. Majd elszorult a torkom, és nem kaptam levegőt. A lábaim lassan emelkedtek a földtől, és hatalmas reccsenéssel csapódtam bele az út szemközti oldalának betonjába. Levegőért kapkodva próbáltam felállni, de egy fegyverkattanás jelezte, hogy ne mozduljak. Hátrakötötték a kezem, és a hátam mögé álltak, hogy ne lássam őket.

- Na, kicsi lány! –kezdte egyikőjük, a hangja mély volt, könyörtelen, melyet még ridegebbé tett az akcentusa- Tagadd meg a nemzetiséged és állj át hozzánk! Vagy ellenkező esetben a kicsi Mohi golyót repít az aranyos kicsi buksidba!

Nem tudtam levegőt venni, a szemem megtelt könnyel, reszkettem a félelemtől, kinyitottam a számat, aztán becsuktam, mert egy hang sem jött ki rajta. Hirtelen egy rúgást éreztem majd végighemperegtem a latyakos aszfalton. A hátam lüktetett és fáj, ahogyan, felrántottak térdelő helyzetbe.

- Sajnos nincs sok időnk, és kár lenne egy ilyen szép leányért! –búgta a fülemben

Hirtelen megindult a nyelvem és még magam is meglepődtem a bátorságomon:

- Az se érdekel, hogy kik, vagytok, mit akartok, vagy, hogy mit ajánlotok fel nekem, én akkor sem fogok átállni olyanokhoz akik, az egyenjogúságot két lábbal tapossák, és népeket irtanak ki! Felfogtátok?!

Hirtelen csend lett. majd a hosszú néma várakozást az eddigi bűgő hang és egy arc szakította meg.

- Milyen kár!- felelte tettetett sajnálattal, majd olyan közel hajolt az arcomhoz, hogy éreztem a leheletét- Mindegyikőtök olyan Buta!- felelte gonosz eltorzult vigyorral majd felállt és mögém lépett

Egy arab vezényszó hallatszott, kattanás a cső betöltve.

Már nem bírtam a könnyeimet visszafojtani. Próbáltam kiszabadulni a kötélből, de tudtam lehetetlen. Még annyi jött ki belőlem:

- Mi atyánk, aki a...- Egy lövés hangja szakított félbe. Egy tompa puffanás, éreztem, majd valami meleg ragacsos anyag folyt végig a nyakamon és az arcomon. Még láttam egy hullócsillagot s végül a friss leeső hó terített finom paplant a nyugvó holttestemre.